

El passat divendres 22 de febrer, la directora de la Fundació, l'**Esther Niubó**, va anar a Madrid per col·laborar en la VIII jornada de la iniciativa "**Call to Europe**" organitzada per la FEPS: "**Ni un paso atrás**", juntament amb la **Fundació Pablo Iglesias**, i la **Friedrich Ebert Stiftung**.

Aquest projecte pretén ser un motor de canvi de la política i de la realitat europea mitjançant ponències, xerrades i debats oberts amb experts, professionals, acadèmics i polítics progressistes d'arreu d'Europa per tal d'aproximar i relacionar l'agenda i debat europeu, al debat nacional i els ciutadans que la formen. D'aquesta manera, es vol canviar la percepció social i sensació que tenen els ciutadans europeus sobre la seva incapacitat d'interactuar, influenciar, o tenir veu en tot allò relacionat amb el futur d'Europa i la seva política a través de la participació ciutadana; com també per reconstruir ponts de confiança que s'han vist afeblits o trencats en els darrers anys, per recobrar l'optimisme, i aconseguir una Europa unida i forta.

En aquesta jornada de divendres, es va profunditzar en dues temàtiques principals i que són clau pels progressistes en la nostra lluita d'aconseguir una societat més igualitària, pròspera i justa: **Ecosistemes Urbans**, és a dir, habitatge accessible per a tothom, sostenible i eficient; i **Feminisme com a Dic de Contenció de l'Autoritarisme**.

Així doncs, la primera Taula Rodona va ser sobre **Ecosistemes urbans**, on van intervenir experts i professionals com Beatriz Corredor, Mercedes González, Adrian Joyce, Michaela Kauer, Özgür Öner i Brezo Martos Marcos. En aquesta primera part de la jornada es va tractar amb profunditat temes i problemàtiques com la creixent gentrificació i massificació de les ciutats i les conseqüències que això comporta en tots els nivells, com ara l'augment dels preus del lloguer i la vivenda front una reducció dels salaris provocada per la crisi econòmica; La sostenibilitat de les ciutats i l'enorme impacte ecològic que tenen aquestes en el medi ambient -que com va dir Corredor, "les ciutats consumeixen el 3% de superfície global, però el 75% dels recursos i el 60 i 80% de gasos d'efecte hivernacle"-, i al mateix temps, segons Adrien Joyce, "com les ciutats poden ser el principal motor de canvi i una oportunitat per combatre i mitigar els efectes del canvi climàtic"; Les polítiques socials públiques d'habitatge i la seva manca i ineficàcia a l'hora de resoldre les desigualtats existent en aquest àmbit, que per exemple, com digué Michaela Kauer "hi ha 82 milions d'europeus que no poden permetre's una vivenda, que viuen en condicions insalubres. Hi ha una crisi d'habitatge a Europa"; O la importància de la participació ciutadana a peu de carrer com a motor de canvi a escala macro en tots els nivells, ja que els països han perdut capacitat transformadora mentre que les ciutats s'han convertit en els principals focus modeladors de les nostres societats, desenvolupament, i medi ambient.

En la segona Taula Rodona, **Feminisme com a Dic de Contenció de l'Autoritarisme**, van participar-hi Zita Gurmai, Laeticia Thissen, Laura Ballarín, Jorge Galindo, Mija Javornik i Jessica Shearer. Alguns dels temes centrals que van exposar –i en alguns casos, criticar– els ponents varen ser la situació de la dona avui en dia en matèria de drets i la necessitat de canviar i fer front a les desigualtats encara presents en diverses esferes de la vida pública i privada, com són el “sostre de vidre” i la poca presència de la dona en llocs de responsabilitat, direcció i poder a les empreses o partits polítics, els diferents models familiars i relacionals europeus que moldegen els rols de gènere -i per tant, la desigualtat-, la bretxa salarial entre homes i dones, o el col·lectiu LGTBI. A més, el tema principal del que es va parlar va ser el paper de la dona al món i camp de la política i l'impacte i capacitat transformadora positiva que tenen les dones en aquest àmbit. Van defensar la necessitat d'incorporar quotes i percentatges majors de dones en el camp de la política progressista, d'aconseguir majories electorals, com també del *gender mainstreaming* i de noves estructures i estratègies polítiques per tal d'aconseguir una Europa més justa, igualitària i amb major sensibilitat feminista. A més, es va enfocar molt el discurs a la urgència de fer front l'auge dels populismes d'ultra-dreta i l'amenaça i perill que suposen pels drets aconseguits fins ara, el *gender gap* existent que hi ha entre homes i dones a l'hora de votar aquests partits d'ultradreta, i què fer al respecte des de la socialdemocràcia europea.

A mode de conclusions, **l'Esther Niubó**, juntament amb el secretari general de la FEPS, **Ernst Stetter**, repassà els dos punts principals de la jornada i la seva opinió al respecte, tot dient que “és imprescindible que les forces socialdemòcrates fem un pas més i siguem capaços de fer polítiques públiques i mesures concretes, valentes, precisament per concretar aquest dret, i per a blindar-lo. Jo crec que aquí, Pedro Sánchez ha sigut valent, i les propostes plantejades anaven en bona direcció. Llàstima que s'hagin vist truncades pel vot en contra de l'oposició.”, i que “Feminisme com a dic de contenció de l'autoritarisme, dels populismes: Em sembla que és fonamental, em sembla que és el missatge crucial amb el que tenim que anar a les pròximes campanyes: les europees i les generals d'Espanya, i és lògic que socialisme i feminisme van de la ma i són la millor garantia per assegurar-se aquest futur de progrés”.

Per tancar la jornada, la Vicepresidenta del Govern Espanyol, **Carmen Calvo**, va fer una intervenció potent i ferma, conclouent que “Lo revolucionari no és revelar-te. Lo revolucionari i eficient és saber per què et reveles. I aquest és just el punt en el que ens trobem a Europa, i també al món. Hem viscut una crisi política i ideològica on finalment s'ha ensenyat el seu vertader rostre: el rostre d'una recombinació de situacions que semblava que estàvem abocats, no només al pensament únic, sinó que el pensament únic era un rearmament del conservadorisme que finalment dóna la cara real: l'extrema dreta, el seu pensament radical i tradicional que abandona les posicions democràtiques al centre. Som, com a demòcrates i socialistes, l'únic parapet possible al que tenim davant. El que tenim davant no és nou: és vell i conegut. Ho tenim bastant ben diagnosticat. És una tornada a l'egoisme en estat pur, en la clau individual de salvi's qui pugui; just les antípodes de per què som socialistes.”, i que “El feminisme és el 50% de l'agenda política dels socialistes pel segle XXI”.